

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1CoE/179/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312203823
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Segeč
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6312203823.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598 zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava proti povinnému: S. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XX, A., zast. JUDr. Vierou Žembovou, advokátkou so sídlom ČSA 5, Brezno, vedenej pod sp. zn. EX 3702/12, súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, Exekútorský úrad Záhradnícka 60, Bratislava, pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 1.379,49 EUR s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Brezno č. k. 4Er/551/2012-33 z 11.1.2013, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Brezno č. k. 4Er/551/2012-33 z 11.1.2013 **p o t v r d z u j e**.

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd, konajúci ako súd exekučný, napadnutým rozhodnutím zastavil exekúciu. Oprávnenému uložil povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia povinnému vo výške 129,49 EUR do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Exekučným titulom v predmetnom prípade bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom v Bratislave sp. zn.: SR 05662/11 zo dňa 13.7.2011. Povinná v predmetnom prípade navrhla zastavenie exekúcie z dôvodu, že predmetná pohľadávka bola postúpená. Exekučný súd však uznesením 4Er/551/2012-27 zo dňa 20.11.2012 návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Exekučný súd mal za preukázané, že proti tomuto odvolaniu nebolo prípustné odvolanie a nakoľko ho povinná podala, opätovne rozhodol vo veci zákonný sudca. V odôvodnení rozhodnutia exekučný súd ďalej uviedol, že súdu vyplýva povinnosť ex offo skúmať aj bez návrhu skúmať predpoklady na vedenie konania súd preto skúmal, či vôbec došlo v konaní k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej doložky. Exekučný súd mal za preukázané, že v konaní nebola zo strany účastníkov (oprávneného a povinného) doložená rozhodcovská zmluva vo forme osobitnej zmluvy. Úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní o úprave formy rozhodcovskej zmluvy v § 4 je striktná bez možnosti extenzívneho výkladu a formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola. Ako vyplýva z obsahu Zmluvy o úvere a z pripojených Všeobecných podmienok poskytnutia úveru nie je zrejmé, že by spĺňali náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, teda že by došlo k podpisu uvedených všeobecných obchodných podmienok spoločnosti obidvoma účastníkmi, čím by založili rozhodcovskú doložku. Nebolo ani zrejmé, či uvedená zmluva a Všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli technicky spojené avšak ani zo samotného technického spojenia nemožno vyvodit', že obsahujú nepochybný prejav účastníkov zmluvy o úvere, že sú s ňou oboznámení a súhlasia so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Z listinných dôkazov predložených oprávneným nevyplýva, či práve predložené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli platné v čase uzavretia zmluvy o úvere nakoľko z nepodpísaného a dátumom neoznačeného dokumentu to nie je možné vyvodit' (Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011). Nakoľko v predmetnom prípade rozhodcovská doložka nebola dojednaná, nebola daná

právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať o nárokoch oprávneného vyplývajúcich z úverovej zmluvy zo dňa 31.5.2010. Rozhodcovský rozsudok nebol v zmysle § 41 Exekučného poriadku spôsobilým exekučným titulom, preto exekučný súd zastavil exekúciu. O náhrade trov rozhodol s poukázaním na § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu sa v zákonom stanovenej lehote odvolal oprávnený a v odvolaní okrem iného uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím predmetného uznesenia z nasledovných dôvodov:

- ak exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, nie je možné, aby v následných procesných fázach exekúcie posudzoval platnosť rozhodcovskej doložky,
- oprávnený poukázal aj na uznesenie Krajského súdu Bratislava 18CoE 641/2011 zo dňa 30.11.2012,
- exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe,
- z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje,
- všeobecný súd interpretoval a následne aplikoval označené ustanovenia tak, akoby upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky bližšie špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b) alebo c) ZoRK.
- exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou,
- rozhodcovská doložka, je v tomto prípade platná,
- oprávnený nesúhlasil s posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

V odvolaní oprávnený navrhol, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie alebo aby konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) prerušil a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v nasledovnom znení:

1) Má sa ustanovenie písm. q) ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov?

V prípade zápornej odpovedi Súdnemu dvoru na prvú otázku, oprávnený navrhol otázku v znení:

2) Je možné ustanovenie písm. q) ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje ustanovenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že „všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a) pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť rozvážovaciou podmienkou rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade vnútroštátnymi predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

3) Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné a aj hmotné ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

Povinný vo svojom vyjadrení k odvolaniu sa stotožnil s rozhodnutím exekučného súdu. Žiadal priznať trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd preskúmal vec v rozsahu danom § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.. Napadnuté uznesenie podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok); súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoRK) Forma rozhodcovskej zmluvy:

Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. (1)

Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. (2)

Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3. (3)

Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že dňa 19.3.2012 bol spísaný vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým za účasti splnomocneného zástupcu oprávneného návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 2.5.2012 bola Okresnému súdu Brezno doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom prípade súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava zo dňa 13.7.2011, č.k.: SR 05662/11. V odôvodnení predmetného rozhodcovského rozsudku je uvedené, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1379,49 Eur s príslušenstvom. Nakoľko žalovaný ani napriek jemu zaslaným výzvam (vrátane pokusu o zmier) ako mimosúdnych úkonoch žalobcu svoj dlh riadne neuhradil, žalobca preto pristúpil k vymáhaniu svojich pohľadávok vzniknutých na základe uzavretej Zmluvy o úvere cestou rozhodcovského konania.

Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je predovšetkým povinný skúmať či exekučný titul, na základe ktorého má byť vedená exekúcia, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na exekučné konanie. Súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (na návrh ale aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú dané podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne reagovať. Právny predpis (Exekučný poriadok), resp. jeho jednotlivé ustanovenia je potrebné vykladať v súlade s celkovým účelom právneho predpisu, a teda v ich vzájomných súvislostiach, a nie izolovane (uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19).

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, ako aj s dôvodmi, na ktoré prvostupňový súd poukázal. Po preskúmaní predloženého spisu ani odvolací súd nezistil rozhodcovskú doložku podpísanú zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, na základe ktorej konal rozhodcovský súd a vydal rozhodcovský rozsudok, ktorý mal byť v predmetnom prípade exekučným titulom. Zo zmluvy zo dňa 31.5.2010 uzavretej medzi oprávneným a povinným, ktorej súčasťou mali byť aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru nebolo možné zistiť, či povinný chcel touto zmluvou riešiť spory s oprávneným v rozhodcovskom konaní, preto nie je možné predpokladať oprávnenosť rozhodnúť vo veci rozhodcovského súdu s ohľadom na § 4 ZoRK. Podľa § 4 sa vyžaduje pre rozhodovanie vo veci rozhodcovským súdom preukázanie dokumentu podpísaného zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch. Nedodržanie písomnej formy je sankcionované neplatnosťou

rozhodcovskej zmluvy alebo doložky. Z obsahu zmluvy a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vo vyhotovení nachádzajúcom sa v predložennom spise 4Er/551/2012 nie je možné vyvodiť, že obsahujú nepochybný prejav účastníkov o oboznámení sa s rozhodcovskou doložkou a súhlasu s ňou, hlavne čo sa týka povinného. Bolo preukázané, že rozhodcovský súd nemal oprávnenie na konanie v danej veci, preto neexistuje exekučný titul, na základe ktorého by exekúcia bola vedená. Bez spôsobilého exekučného titulu nebolo možné viesť exekúciu, preto exekučný súd správne rozhodol zastaviť exekúciu. Námietky oprávneného týkajúce sa ochrany spotrebiteľa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, pretože okresný súd v napadnutom rozhodnutí túto právnu argumentáciu nepoužil.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že oprávnený navrhuje predmetné exekučné konanie prerušiť podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) pre nesúlad ust. § 44 ods. 2 prvá a druhá veta Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (v odvolaní-Ad A/ bod 20), a tiež podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. (v samostatnom návrhu na prerušenie konania)

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ZFEÚ) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie;

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

Odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 33/2012 zo dňa 29. marca 2012, v ktorom Najvyšší súd SR na základe mimoriadneho dovolania riešil aj práve otázku prerušenia konania súdom, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. V uvedenom uznesení uviedol: „Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 ZFEÚ má povahu osobitného nesporného a medzitýmneho konania, v ktorom má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.“

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, ktorá je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá

reálny základ v prejednávacom spore. Odvolací súd pritom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 6. októbra 1982 vo veci CILFIT, C-283/81, v ktorom v bodoch 9 a 10 odôvodnenia uviedol, že článok 177 ZEHS (teraz článok 267 ZFEÚ) nepredstavuje ďalší opravný prostriedok pre účastníkov konania pred vnútroštátnym súdom. Nepostačuje teda tvrdenie niektorého z účastníkov konania, že zo sporu vyplýva otázka výkladu práva Spoločenstva, na to, aby bol dotknutý súd povinný usúdiť, že ide o otázku položenú v zmysle článku 177. Naproti tomu prináleží vnútroštátnemu súdu obrátiť sa na Súdny dvor prípadne i bez návrhu. V druhom rade zo vzťahu medzi druhým a tretím odsekom článku 177 vyplýva, že súdy, na ktoré sa vzťahuje tretí odsek, majú rovnakú právomoc posúdenia ako všetky ostatné vnútroštátne súdy vo veci zistenia, či rozhodnutie o otázke práva Spoločenstva je potrebné na vydanie ich rozhodnutia. Tieto súdy teda nie sú povinné postúpiť im položenú otázku výkladu práva Spoločenstva, ak otázka nie je relevantná, to znamená v prípadoch, keď odpoveď na túto otázku, nech by bola akákoľvek, nemôže mať nijaký vplyv na vyriešenie sporu. Odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ Súdny dvor nie je oprávnený uplatniť právne predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu Zmluvy a aktov prijatých inštitúciami Únie (uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16. novembra 2010, C-76/10, bod 79).

Oprávnený v návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm c) O.s.p. žiadal odvolací súd, aby Súdny dvor ES na základe čl. 267 ZFEÚ predložil tri prejudiciálne otázky. Odvolací súd považuje za potrebné k tomu zdôrazniť, že je nepochybné, že vnútroštátny poriadok umožňuje riešenie aj takých sporov, ktoré vzniknú zo spotrebiteľských vzťahov v rozhodcovskom konaní podľa ZRK. Preto považoval v danom prípade oprávneným navrhované predbežné otázky za zjavne neopodstatnené a irelevantné, a to aj vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, pričom ich prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na prebiehajúce konanie. Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné predložiť oprávneným navrhované predbežné otázky Súdny dvor EÚ, aby mohol rozhodnúť vo veci samej. Judikatúra Súdneho dvora EÚ mu takýto postup umožňuje (t.j. upravuje výnimky z povinnosti súdu predložiť predbežnú otázku týkajúcu sa výkladu práva Európskej únie, ak je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok), a to v prípade, ak k danej otázke existuje ustálená judikatúra Súdneho dvora EÚ a ak výklad a správna aplikácia práva Európskej únie sú súdu úplne zjavné, t.j. keď toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé* ako aj s doktrínou *acte clairé*. Doktrína *acte éclairé* (konanie objasnené alebo konanie už rozsúdené) je pritom založená na koherencii a vnútornej konzistencii judikatúry Súdneho dvora EÚ, teda na judikatúre, konštantnej, ustálenej, nemeniacej sa v čase. Predstavuje snahu o to, aby sa neodpovedalo na už zodpovedané a neriešili sa „problémy“, ktoré už problémami v dôsledku existencie konštantnej judikatúry vlastne nie sú. Doktrína *acte clairé* (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné) je založená na postuláte, že začatie konania o predbežnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únieového práva natoľko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor ES.

Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona a ani nie je potrebné obrátiť sa s navrhovanými predbežnými otázkami oprávneného na Súdny dvor EÚ, preto odvolací súd návrh, oprávneného na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný z oboch dôvodov.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Odvolací súd nepriznal povinnej právo na náhradu trov odvolacieho konania za podanie vyjadrenia k odvolaniu, pretože toto považoval za neúčelné. K zastaveniu exekúcie došlo aj konaním exekučného súdu, teda exekúcia bola zastavená primárne bez návrhu. Vyjadrenie k odvolaniu preto odvolací súd posúdil ako neúčelné.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.